

ΚΥΡΙΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ—
ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ, 22-25 ΜΑΙΟΥ, 2026

Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση που θα τερματίσει αυτήν την εποχή,
φτάνοντας στην υψηλότερη κορυφή της θείας αποκάλυψης,
ζώντας τη ζωή του Θεανθρώπου,
και συμμετέχοντας στην ουράνια διακονία του Χριστού,
για να ποιμαίνουμε το ποίμνιό Του σύμφωνα με τον Θεό.

Η υψηλότερη κορυφή της θείας αποκάλυψης, που μας δόθηκε από τον Θεό,
είναι η αποκάλυψη της αιώνιας οικονομίας του Θεού—
ο Θεός έγινε άνθρωπος και ο άνθρωπος γίνεται Θεός.

Πρέπει να συνεργαστούμε με την ουράνια διακονία του Χριστού
για να ποιμαίνουμε την εκκλησία του Θεού, ως ποίμνιό Του, για την οικοδόμηση του Σώματος του
Χριστού και τη νέα αναζωπύρωση.

Προκειμένου να ποιμαίνουμε σύμφωνα με τον Θεό,
θα πρέπει να γίνουμε ένα με τον Θεό,
να είμαστε ενωμένοι με τον Θεό, να ζούμε τον Θεό, να εκφράζουμε τον Θεό,
να εκπροσωπούμε τον Θεό και να διακονούμε τον Θεό.

Συνέδριο—Ημέρα Μνήμης, 22-25 Μαΐου, 2026

**ΓΕΝΙΚΟ ΘΕΜΑ:
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ**

1ο Μήνυμα

**Συνεργαζόμαστε με τον Κύριο για να Φέροουμε μια Νέα Αναζωπύρωση
που θα Τερματίσει Αυτή την Εποχή**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Αβ 3:2, Πραξ 26:19, 22, Μτ 14:19, 22-23,
Φιλ 1:19-22, 25, Ιω 21:15-17

- I. Μεταξύ των εκλεκτών του Θεού υπήρχε πάντοτε μια επιθυμία για αναζωπύρωση—
Αβ 3:2, Ωσ 6:2, Ρωμ 8:20-22, Ψλ 119:25, 50, 107, 154, Ιω 6:57, 63, Β΄ Κορ 3:3, 6.**
- II. Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση, φτάνοντας στην υψηλότερη
κορυφή της θείας αποκάλυψης που μας έχει δοθεί από τον Θεό—την αποκάλυψη της
αιώνιας οικονομίας του Θεού (Α΄ Τιμ 1:3-4, Α΄ Κορ 9:17, Πραξ 26:19, 22). Αυτή είναι
η σπουδαία απάντηση στο μεγάλο ερώτημα σχετικά με τον σκοπό του Θεού στη
δημιουργία του ανθρώπου και κατά την αντιμετώπιση του εκλεκτού λαού Του (Γεν
1:26, Ιωβ 10:13, βλ. Εφ 3:9):**
- A. Το μυστήριο που ήταν κρυμμένο στην καρδιά του Θεού είναι η αιώνια οικονομία του
Θεού (Εφ 1:10, 3:9, Α΄ Τιμ 1:4), η οποία αποτελεί την αιώνια πρόθεση του Θεού, κατά
την επιθυμία της καρδιάς Του, να παρέχει τον Εαυτό Του στους εκλεκτούς Του μέσω
της Θείας Τριάδας, ως Πατέρας εν τω Υιώ δια του Πνεύματος. Έτσι, ο Θεός θα είναι
η ζωή και η φύση των εκλεκτών Του, ώστε να είναι όμοιοι με Αυτόν, όντας η
αναπαραγωγή Του (Ρωμ 8:29, Α΄ Ιω 3:2), για να γίνουν ένας οργανισμός, το Σώμα του
Χριστού, ως καινούργιος άνθρωπος (Εφ 2:15-16), για την πληρότητα του Θεού, την
έκφρασή Του (Εφ 1:22-23, 3:19), που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ (Απ
21:2—22:5).
- B. Το γεγονός ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη
φύση, αλλά όχι στη Θεότητα, για την παραγωγή και την οικοδόμηση του Σώματος του
Χριστού που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ, είναι η ουσία ολόκληρης της
Αγίας Γραφής, το «διαμάντι» μέσα στο «κουτί» (το περιεχόμενο) της Αγίας Γραφής,
που είναι η αιώνια οικονομία του Θεού—Γεν 1:26, Ιω 12:24, Ρωμ 8:29:
1. Ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσω της ενσάρκωσης καθώς έγινε μέτοχος της
ανθρώπινης φύσης. Ο άνθρωπος γίνεται Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στη
Θεότητα, μέσω της μεταμόρφωσης, συμμετέχοντας στη θειότητα του Θεού—Ιω
1:14, Β΄ Κορ 3:18, Κολ 3:4, Β΄ Πε 1:4, Φιλ 2:5, Ρωμ 8:29, Εβρ 2:10, Εφ 1:5, Ρωμ
8:19, Α΄ Ιω 3:2, Ιω 1:12-13.
 2. Αυτό το θεανθρώπινο ειδύλλιο αποτελεί το θέμα ολόκληρης της Αγίας Γραφής, το
περιεχόμενο της οικονομίας του Θεού και το μυστικό ολόκληρου του σύμπαντος—
Ασμ 1:1, 6:13, βλ. Αβ 1:1, 2:4, Ρωμ 1:17:
 - α. Ο Χριστός έχει και θεία φύση και ανθρώπινη. Η μεταμορφωμένη αγαπημένη
του Χριστού έχει και ανθρώπινη φύση και θεία. Είναι όμοιοι στη ζωή και τη
φύση, ταιριάζοντας απόλυτα μεταξύ τους.
 - β. Ο Τριαδικός Θεός, που έγινε Νυμφίος, και ο τριμελής άνθρωπος, που
μεταμορφώθηκε σε νύφη, πρόκειται να γίνουν ένα ζευγάρι, ένας συλλογικός,
μεγάλος Θεάνθρωπος—Απ 21:2, 9, 22:17α.
- Γ. Η κεντρική αποκάλυψη του Θεού και της ανάκτησης του Κυρίου είναι ότι ο Θεός έγινε
σάρκα (Ιω 1:1, 14), η σάρκα έγινε ζωοποιό Πνεύμα (Α΄ Κορ 15:45β), και το ζωοποιό
Πνεύμα έγινε το επταπλάσια ενισχυμένο Πνεύμα (Απ 1:4, 3:1, 4:5, 5:6) για να
οικοδομήσει την εκκλησία (Μτ 16:18), η οποία γίνεται το Σώμα του Χριστού (Εφ

4:15-16) και ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ (Απ 21:2, 9, 22:17α, βλ. Γεν 2:22, Ιω 19:34).

- Δ. Ο Θεός και ο άνθρωπος θα γίνουν μία οντότητα, η οποία αποτελεί την ανάμειξη της θεϊότητας με την ανθρωπότητα, που θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ, όντας η κατάληξη της Αγίας Γραφής—Απ 21:3, 22, 2, 9, βλ. Λευ 2:4-5, Ψλ 92:10.
- Ε. «Ελπίζω ότι οι άγιοι σε όλες τις εκκλησίες και σε όλη τη γη, ιδιαίτερα οι συνεργάτες και οι πρεσβύτεροι, θα δουν αυτή την αποκάλυψη και έπειτα θα ξεσηκωθούν ώστε να προσευχηθούν ο Θεός να μας δώσει μια νέα αναζωπύρωση—μια αναζωπύρωση που δεν έχει καταγραφεί ποτέ στην ιστορία»—«Life-study of 1 and 2 Chronicles», σελ. 15.

III. Αν ζούμε μια ζωή Θεανθρώπου, που είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, αυθόρμητα θα οικοδομηθεί ένα συλλογικό πρότυπο, ένα πρότυπο διαβίωσης στην οικονομία του Θεού. Αυτό το πρότυπο θα αποτελέσει τη μεγαλύτερη αναζωπύρωση στην ιστορία της εκκλησίας για να φέρει πίσω τον Κύριο—Ψλ 48:2, Απ 3:12, 21:

- Α. Ο Θεός χρειάζεται έναν συλλογικό λαό που θα εγερθεί δια της χάρις Του, μέσω της ψηλότερης κορυφής της θείας αποκάλυψης, ώστε να ζήσουν μια ζωή σύμφωνα με αυτή την αποκάλυψη. Αναζωπύρωση είναι η εφαρμογή και η πραγματοποίηση του οράματος που έχουμε δει.
- Β. Ο Χριστός μαθήτευσε τους ακολούθους Του (Μτ 5:1, 28:19) μέσω της ανθρώπινης ζωής Του πάνω στη γη, όντας πρότυπο Θεανθρώπου—έζησε τον Θεό καθώς απαρνήθηκε τον Εαυτό Του στην ανθρώπινη φύση (Ιω 5:19, 30), αλλάζοντας ριζικά την αντίληψή τους σχετικά με τον άνθρωπο (Φιλ 3:10, 1:21α).
- Γ. Η ζωή μας θα πρέπει να είναι ένα αντίγραφο, μια αναπαραγωγή, του προτύπου της ζωής του Χριστού, του πρώτου Θεανθρώπου—Α΄ Πε 2:21, Μτ 11:28-29, Εφ 4:20-21, Ιω 17:4, 5:17, Φιλ 1:19-22, 25.
- Δ. Το Πνεύμα της ζωής και της αλήθειας, που εμφύσησε στους μαθητές Του, επρόκειτο να τους οδηγήσει σε όλη την πραγματικότητα όσων είχαν δει από τον Κύριο, όταν ήταν μαζί Του για τριάμισι χρόνια—Ιω 16:13, 20:22:
 - 1. Στην αρχή της διακονίας του πρώτου Θεανθρώπου, ο Κύριος βαπτίστηκε για να εκπληρώσει κάθε δικαιοσύνη, αναγνωρίζοντας ότι, σύμφωνα με τη σάρκα Του (την ανθρώπινη φύση Του—Ιω 1:14, Ρωμ 1:3, 8:3), δεν ήταν κατάλληλος για τίποτα παρά μόνο για θάνατο και ταφή (Μτ 3:15-17).
 - 2. Εκπαίδευσε τους μαθητές Του ώστε να μάθουν απ' Αυτόν (Μτ 11:29) μέσω του θαύματος της σίτισης πέντε χιλιάδων ανθρώπων με πέντε άρτους και δύο ψάρια. Η φράση «σηκώνοντας τα μάτια Του στον ουρανό», για να ευλογήσει τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια (Μτ 14:19), δείχνει ότι αντιλαμβανόταν πως η πηγή της ευλογίας δεν ήταν Αυτός ο ίδιος, που ήταν Απεσταλμένος, αλλά ο Πατέρας, Εκείνος που Τον είχε στείλει (Ιω 10:30, 5:19, 30, 7:6, 8, 18).
 - 3. Ο Κύριος δεν έμεινε στο αποτέλεσμα του θαύματος με τα πλήθη, αλλά αποσύρθηκε για να μείνει μόνος με τον Πατέρα στο όρος και να προσευχηθεί—Μτ 14:22-23, Λκ 6:12.
 - 4. Ο Κύριος έζησε μια ζωή επικοινωνίας με τον Θεό (Μκ 1:35, Λκ 5:16, 6:12, 9:28, Εβρ 7:25), ζώντας αδιάκοπα στην παρουσία του Θεού (Πραξ 10:38γ, Ιω 8:29, 16:32), αλλά και σε επαφή με τους ανθρώπους, μεταδίδοντας τον Θεό σε αυτούς, για να τους φέρει στο ιωβηλαίο της οικονομίας Του στην Καινή Διαθήκη του Θεού (Λκ 4:18-19, Εβρ 8:2, βλ. Γεν 14:18, Πραξ 6:4).
 - 5. Ήταν ένας άνθρωπος στον οποίο ο Σατανάς, ο άρχοντας του κόσμου, δεν είχε τίποτα (καμία βάση, ευκαιρία, ελπίδα και δυνατότητα σε οτιδήποτε)—Ιω 14:30β, βλ. εδάφιο 20, Β΄ Κορ 12:2α, Κολ 1:27, Β΄ Τιμ 4:22, Ιω 3:6β, 4:23-24, Α΄ Ιω 5:4, 18.

Ε. Ο μόνος τρόπος να ζούμε μια ζωή Θεανθρώπου, σύμφωνα με το πρότυπο του Κυρίου, είναι να θέτουμε όλη μας την ύπαρξη στο αναμιγμένο πνεύμα με το να περπατάμε, να ζούμε και να υπάρχουμε κατά το αναμιγμένο πνεύμα αυτό—Ρωμ 8:2, 4, 10, 6, 11, 16, Α΄ Κορ 6:17, Ρωμ 10:12, Γαλ 5:25, Εφ 6:17-18, Α΄ Θεσ 5:16-20, Α΄ Τιμ 4:6-7, Β΄ Τιμ 1:6-7.

ΣΤ. «Πρέπει όλοι να δηλώσουμε ότι θέλουμε να ζήσουμε μια ζωή Θεανθρώπου. Στο τέλος οι Θεάνθρωποι θα είναι οι νικητές, εκείνοι που υπερνικούν, η Σιών μέσα στην Ιερουσαλήμ. Αυτό θα φέρει μια νέα αναζωπύρωση που δεν έχει υπάρξει ποτέ στην ιστορία. Αυτό θα τερματίσει αυτή την εποχή»—«Life-study of 1 and 2 Chronicles».

IV. Μπορούμε να εισέλθουμε σε μια νέα αναζωπύρωση με το να συμμετέχουμε στην ουράνια διακονία του Χριστού, για να τρέφουμε τα αρνιά Του και να ποιμαίνουμε τα πρόβατά Του, προκειμένου να φροντίζουμε το ποίμνιο του Θεού, την εκκλησία Του, η οποία ολοκληρώνεται στο Σώμα του Χριστού. Αυτή είναι η ενσωμάτωση της αποστολικής διακονίας με την ουράνια διακονία του Χριστού—Ιω 21:15-17, Α΄ Πε 2:25, 5:1-4, Εβρ 13:20-21, Απ 1:12-13:

Α. Χρειάζεται να ποιμαίνουμε τους ανθρώπους, σύμφωνα με το πρότυπο του Κυρίου Ιησού στη διακονία Του, για την εκπλήρωση της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Μτ 9:36, Ιω 10:11, Εβρ 13:20, Α΄ Πε 5:4:

1. Το περιεχόμενο ολόκληρης της οικονομίας της Καινής Διαθήκης του Θεού, κατά την πλήρη σωτηρία Του, είναι ο Χριστός ως Υιός Ανθρώπου, που μας περιθάλλει, λυτρώνοντάς μας από την αμαρτία, και που πραγματοποιεί τη δικαστική λύτρωση μέσω του θανάτου Του (Α΄ Τιμ 1:15, Εφ 1:7). Επίσης, είναι ο Χριστός ως Υιός του Θεού, που μας τρέφει για να μεταδώσει τη θεία ζωή μέσα μας άφθονα, εκπληρώνοντας την οργανική Του σωτηρία στην ανάστασή Του (Ιω 10:10, Α΄ Κορ 15:45β, Εφ 5:29).
2. Ο λόγος της ακαρπίας είναι ότι δεν έχουμε την στοργική και συγχωρητική καρδιά του Πατέρα, ούτε το πνεύμα ποιμανσης και αναζήτησης του Σωτήρα—Λκ 15:1-24.
3. Χρειάζεται να περιθάλλουμε τους ανθρώπους (να τους χαροποιούμε και να τους κάνουμε να αισθάνονται ευχάριστα και άνετα) στην ανθρώπινη φύση του Ιησού (Μτ 9:10, Λκ 7:34). Χρειάζεται επίσης να τρέφουμε τους ανθρώπους (να τους τροφοδοτούμε με τον Χριστό που τα περιλαμβάνει όλα στα τρία στάδια της διακονίας Του) στη θεϊότητα του Χριστού (Μτ 24:45-47).
4. Ο Χριστός έπρεπε να περάσει από τη Σαμάρεια, κάνοντας σκόπιμα παράκαμψη προς τη Συχάρ, για να κερδίσει μία ανήθικη γυναίκα. Την περιέθαλψε, ζητώντας της να Του δώσει να πει νερό, ώστε να τη θρέψει με τον ρέοντα Τριαδικό Θεό ως τον ποταμό νερού ζωής—Ιω 4:3-14, Απ 22:1.
5. Όντας Αναμάρτητος, ο Χριστός δεν καταδίκασε τη μοιχαλίδα, αλλά την περιέθαλψε για τη δικαστική συγχώρηση των αμαρτιών της και την οργανική απελευθέρωση από τις αμαρτίες της (Ιω 8:1-11, 32, 36). Είναι επίσης σημαντικό ότι ο πρώτος άνθρωπος που σώθηκε από τον Χριστό, μέσω της σταύρωσής Του, ήταν ένας ληστής που είχε καταδικαστεί σε θάνατο (Λκ 23:42-43).
6. Ο Κύριος πήγε στην Ιεριχώ μόνο και μόνο για να επισκεφθεί και να κερδίσει ένα άνθρωπο, τον αρχιτελώνη, και το κήρυγμα προς εκείνον ήταν ποιμαντικό (Λκ 19:1-10). Επίσης, περιέθαλψε κάποιους γονείς, θέτοντας τα χέρια Του πάνω στα παιδιά τους (Μτ 19:13-15).

Β. Χρειάζεται να ποιμαίνουμε τους ανθρώπους σύμφωνα με το πρότυπο του αποστόλου Παύλου, ο οποίος ποιμάνε τους αγίους σαν θηλάζουσα μητέρα και σαν παρηγορητικός πατέρας, ώστε να φροντίσει το ποίμνιο του Θεού—Α΄ Θεσ 2:7-8, 11-12, Α΄ Τιμ 1:16, Πραξ 20:28:

1. Ο Παύλος ποίμανε τους αγίους στην Έφεσο καθώς τους δίδασκε «δημόσια και κατ' οίκους» (Πραξ 20:20), νουθετούσε κάθε έναν από τους αγίους με δάκρυα επί τρία χρόνια (εδάφια 31, 19), και τους ανήγγειλε όλη τη βουλή του Θεού (εδάφιο 27).
 2. Ο Παύλος εκδήλωσε βαθιά ανησυχία για τους πιστούς (Β' Κορ 7:2-7 Φλμ 7, 12) και έπεσε στο επίπεδο των αδύναμων ώστε να τους κερδίσει (Β' Κορ, 11:28-29, Α' Κορ 9:22, βλ. Μτ 12:20).
 3. Ήταν πρόθυμος να δαπανήσει ό,τι είχε, αναφερόμενος στα υπάρχοντά του, και να δαπανήσει ό,τι ήταν, αναφερόμενος στην ύπαρξή του, για χάρη των αγίων (Β' Κορ 12:15). Ο Παύλος ήταν σαν σπονδή, όντας ένα με τον Χριστό ως παραγωγό του οίνου, θυσιάζοντας τον εαυτό του για την απόλαυση των άλλων στον Χριστό (Φιλ 2:17, Κρ 9:13, Εφ 3:2).
 4. Ο Παύλος περπατούσε κατά το Πνεύμα για να τιμήσει τον Θεό. Έτσι, μπορούσε να διακονήσει το Πνεύμα για να τιμήσει τον άνθρωπο—Β' Κορ 3:3, 6, 8, Γαλ 5:16, 25, Κρ 9:9.
 5. Ο Παύλος υπέδειξε στη διδασκαλία του ότι η εκκλησία είναι σαν οίκος που ανατρέφει τους ανθρώπους, σαν νοσοκομείο που θεραπεύει και αποκαθιστά, και σαν σχολείο που διδάσκει και οικοδομεί—Εφ 2:19, Α' Θεσ 5:14, Α' Κορ 14:31.
 6. Αποκάλυψε ότι η αγάπη είναι η πλέον εξαιρετική οδός, ώστε αυτό που είμαστε και κάνουμε να είναι για την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού—Α' Κορ 8:1, 12:31, 13:4-8α, Εφ 1:4, 3:17, 4:2, 15-16, 5:2, 6:24, Απ 2:4-5, Κολ 1:18β, Α' Θεσ 1:3.
- Γ. «Ελπίζω ότι θα υπάρξει μια γνήσια αναζωπύρωση ανάμεσά μας με το να λάβουμε αυτό το φορτίο για την ποίμανση. Αν όλες οι εκκλησίες δεχθούν αυτή τη διδασκαλία για να συμμετάσχουν στη θαυμαστή ποίμανση του Χριστού, θα υπάρξει μια μεγάλη αναζωπύρωση στην ανάκτηση»—«The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997, τομ. 5, «The Vital Groups».